

JAN ŠLECHTA

Byl to takový ten soumrak, který se nehodí k ničemu jinému než se nezřízeně opít. Přesně takový soumrak, jaký přímo vybízí nejružnější pochybné existence, aby nabrousily ostří svých nožů a zaujaly pozice v zákoutích temných uliček. Byl to soumrak, který do žil lidí vlévá touhu po dobrodružstvích a touhu vsadit svůj život proti valounku zlata. Takových soumraků nebývá mnoho, ale když přijdou, ještě mnoho let se na ně nezapomíná.

„Panáka? Dám krk na to, že byste vzala za vděk něčím ostřejším,“ oslovil Mirianu pohledný muž s kratičce zastřiženým knírkem. Jeho očka zářila drobnými plamínky, které střídavě přeskakovaly z Miriany na korbel piva stojící před ní. Jejich velikost se pohybovala přesně na té nevyslovené hranici, za kterou se podobným obvykle říká *prasečí*.

„Chcete mě snad opít?“ opáčila Mirian.

„Ne, stejně byste se nenechala. Nevypadáte jako nablblá přístavní kurvička.“

„Zdání občas klame,“ ušklíbala se Mirian a její hlas se při tom zbarvil zvláštním podtónem. Muž by v té chvíli přísahal, že se mu Mirian *vysmívá*. Kdyby se ho někdo zeptal, proč je o tom přesvědčen, nedokázal by rozumně odpovědět. Přesto mu připadalo, jako by mu Mirian mezi řádky sdělovala: *Ty jsi ale hlupáček, vid’?*

Nestávalo se mu to často. A u žen, které potkával v baru U Kočiček, se mu to zatím nestalo nikdy.

„Došel vám dech? Možná byste toho panáka potřeboval spíš vy,“ nadhodila Mirian.

„Dám si ho, ale jedině s vámi. Nerad piju sám.“

„A já zase nerada piju s někým, o kom ani nevím, jak se jmenuje.“

„Rassinder. Tark Rassinder. Omluvte, prosím, mou nezdvořilost. Napijete se teď se mnou?“

„Risknu to, pane Rassindere. Můžete mi říkat Mirian a myslím, že je na místě, abyste mi tykal. V tomhle baru se nehodí hrát si na nóbl společnost.“

„Storabskou vodku. Velkou a dvakrát,“ luskl prsty Rassinder. Jeho počáteční ostych byl nadobro překonán. Zapomněl na předchozí varovná znamení a už jen přemýšlel, kam Mirianu zatáhne dřív. K sobě domů? Ne, tam teď spí jeho děti, a to se přece nehodí. U Riena v docích se dá počítat s větší diskrétností. Rien nikdy nezapomene nechat jeden pokoj volný.

„Storabská je nejlepší vychlazená s citrónem,“ podotkla Mirian. „Zdají se po ní příjemné sny,“ vyzývavě si olízla rty, což Rassindera ještě víc utvrdilo v tom, že ji má v hrsti.

„Samozřejmě. Tahle noc však pro snílky není dost dobrá. A kromě toho se mi už pěkných pár let žádné sny nezdaří. Možná to bude tím, že se mi je všechny podařilo uskutečnit.“

Hospodský na stůl postavil dvě stopky až po okraj naplněné líně se převalující tekutinou. Na skleněném hrdle každé z nich si své místo hájil jeden plátek citrónu.

„Na vaše zdraví, pane Rassindere. Ať se vám daří,“ poklonil se hostinský a hned se rychle vytratil. Zjevně věděl, komu právě nalévá.

„Vidím, že si dokážete získat respekt. Takoví muži mě přitahují.“

„Mě zase přitahují ženy s vytříbeným vkusem a přiměřeným nadhledem,“ zasmál se Rassinder a přitůkl Mirianě. Sklo cinklo o sklo a dva panáky storabské se prosmýkly mezi zuby pijících a prorazily si cestu do jejich nedočkavých žaludků.

* * *

„Ještě to bude dlouho trvat?“ zeptala se Mirian. „Už jsem unavená.“

„Neboj, za chvíli tam jsme,“ usmál se Rassinder. Jeho plán se jako obvykle naprosto dokonale zdařil. Jednou rukou držel Mirianu přes útlé boky a vychutnával její blízkost. Mirian vypila o několik panáků storabské více než on a podle jeho odhadu už musela být dokonale zřízená. Chvílemi Rassindera sice napadlo, že na něj svou opilost jenom hraje, ale hned zase takovou myšlenku zahnal. Přece jen už i on vypil dost alkoholu a o zbytek soudnosti ho připravila vidina blížícího se *dovádění*.

„Nemáš strach, kocourku? Je pozdě a v ulicích Rilundu se potulují různí lumpové. Tajně jsem se koukala, když jsi platil, a vím, že máš v měšci dost na to, aby se některý z nich pokusil nás okrást.“

„Neboj, kotě. Nejdou takhle poprvé. Moji lidé na nás dávají pozor, a navíc jsem tím největším padouchem v širokém okolí.“

„Když jsi takový padouch, tak to bych měla být opatrnější.“ Mirian našpulila své drobné rtíky k polibku a Rassinder jejímu přání s radostí vyhověl.

„To bys měla.“ V jeho skoroprasečích očkách se opět rozsvítily dva jasné plamínky. „Jsme na místě, můžeš dovnitř,“ ukázal Rassinder na dřevěné dveře. Mirian ochotně otevřela a to, co uviděla, předčilo všechna její očekávání. Dlouhá chodba potažená vyšívaným kobercem se táhla do ztracena a štuk na stěnách vhodně doplňovaly rozvěšené svícny. Vykládané zlatem, samozřejmě.

„Mám se zouvat?“ zavtipkovala Mirian.

„Ne, nemusíš.“ Plamínky v Rassinderových očích se rozhořely a ve tmě mu dodaly značně ďábelský zjev. Toho si však Mirian neměla šanci všimnout, protože byla uchválena pohledem na překrásné zařízení domu.

„Postarám se o to sám,“ dodal Rassinder. V jeho dlani se zkušeným pohybem ocitl obušek, který vzápětí opsal oblouk. Mirian ucítila prudkou bolest v zátylku a ihned ztratila vědomí. Bezvzádně se poroučela k zemi přímo do měkké náruče huňatého koberce.

* * *

Když se Mirian probudila, pekelně ji bolela hlava. Její lebka třeštila, jako by se chystala každou chvílí rozskočit na dvě poloviny.

To ovšem nebylo to, co Mirianu trápilo. Už zažila daleko víc horších kocovin.

Sotva se jí vrátilo vědomí, ucítila na holé kůži zatuchlý a studený vzduch. Přesně takový, jakým se často vyznačují málo používaná sklepení. Také ovšem zjistila, že je od hlavy až k patě nahá. Její záda se dotýkala železných hřebů, které sice nebyly natolik ostré, aby jí způsobily vážná zranění, ale příjemně jí s nimi rozhodně nebylo.

Mirian se pokusila pohnout a zjistila, že toho není schopna. Její zápěstí i kotníky poutala silná lana a při každém pokusu vymanit se z jejich sevření se jí do pokožky zarývaly hřeby na jejím lůžku.

„Vítám tě v mém království,“ ozval se samolibě Rassinder.

„Jestli se takhle chováš ke každé, tak už chápu, proč tvému království chybí královna,“ usadila ho Mirian. Rassinderovi tím vyrazila dech. Předpokládal, že se bude svíjet a pokoušet utéct, případně ho prosit o milost, ale ne, že se mu bude vysmívat. Přeci jen už měl v tomhle nějakou praxi a věděl, jak se lidé obvykle chovají.

„Tušil jsem, že to s tebou bude jiné. Tušil jsem to, už když jsem tě zahlédl U Kočiček. Poznám výjimečné ženy a ty jsi jedna z nich,“ řekl Rassinder a pomalu se svlékl. Obřadním pohybem poskládal své svršky na úhlednou hromádku a místo nich vzal do ruky bič.

Sklepení protřelo prásknutí. Bič na Mirianině kůži zanechal rudý šrám, ale z jejích úst se nevydralo jediné zasténání. Rassinder se zachvěl. To nebylo možné. Ne, to opravdu nebylo. Takové švihnutí by se skřípajícími zuby přestál jenom dobře stavěný chlap, ale útlá ženuška, kterou Mirian bezpochyby byla, ho skousnout nemohla.

„Ty nebudeš řvát?!“ rozběsnil se jako smyslů zbavený. Měl rád, když si před *dováděním* jeho oběť sáhla až na dno a byla ochotná udělat prakticky cokoli, aby ji konečně přestal mučit. Tohle se mu opravdu nelíbilo.

Rozehnal se bičem znovu.

Bič se napjal až k prasknutí a obloukem se hnal přímo proti Mirianině obličej. Dopadl. Ale rozhodně ne tam, kam Rassinder zamýšlel.

„Chceš si hrát? Můžeš,“ řekla Mirian. Vyzývavě se zakolébala v bocích, aby dala najevo svou převahu. Rassinder lapal po dechu a nevěděl, co si má myslet. V životě ještě něco tak rychlého neviděl. Mirian se v jednom okamžiku proměnila v táhlou šmouhu, přetrhala lana, která ji poutala a v druhém už stála za jeho zády. Rassinder tušil, že se nachází ve *velkém* průšvih. V hodně *VELKÉM* průšvih.

„Nech mě být. Nedotýkej se mě,“ zařval a vytasil dýku. Zpanikařil a chaoticky před sebou mával zbraní. Nedošlo mu, že se svými možnostmi Mirianu nedokáže zastavit.

„Bojíš se? Vždyť jsi mě přece chtěl, ne?“ Mirian mu zkroutila ruku za zády a dýka neškodně dopadla na zem. „Za chvíli poznáš něco, co jsi s žádnou jinou nezkusil,“ řekla, když ho jeho vlastními provazy přivazovala na místo, kde prve sama ležela.

„Co to dělá...“ spolkl Rassinder konec věty a zbělel strachem. Před ním náhle nestála vyzývavá žena s ladnými křivkami a oblými řadry. Tyčila se před ním nestvůra s blanitými křídly a strupovitou pokožkou. Její šikmé a uzounké oči zakrývala hustá hříva černých vlasů, která spadala až na zašpičatělý ocas vyrůstající z kostrče. Bestie se lehce naklonila a pařáty se opřela o Rassinderovu hrud'

„Do prdele,“ došlo mu. „Sukuba, do hajzlu.“

„Byl jsi někdy u Lamiusova soudu? Předpokládám, že ne, takže ti radím, abys rychle vymyslel omluvy pro všechny hříchy, které jsi spáchal. Po nádherném a nekonečném milování se s Velkým Soudcem totiž dozajista shledáš.“

* * *

„Neděláš si ze mě legraci, že ne?“ řekl jsem Qualovi a prohrábl hromádku čehosi, co za chvíli mělo projít skrz můj trávicí trakt. „Když jsem tě poprosil, abys koupil něco k jídlu, tak jsem měl na mysli něco poživatelného. Něco, z čeho pak nebudu ještě týden zvracet.“

„Nevím, co máš, Sandriku. Dva měsíce jsi nedostal žádnou zakázku a chceš po mně zázraky. Navíc mi to chutná. Stačilo to jen trochu osolit.“

„Aha, takže osolit...“ ušklíbl jsem se a odsunul talíř někam hodně daleko, aby mě neprovokoval svou přítomností. „A co ten mrtvý zločinec? Za toho bychom mohli zkásnout dost.“

„Fakt nechceš?“ nenechal se odbýt Qual. Někdy mám chuť nakopat ho do zadních partií. V celém Rilundu bych sice nenašel lepšího informátora, ale jeho schopnost pozřít opravdu *cokoliv* mě naplňuje odporem. „Rilondské chobotničky jsou vyhlášenou specialitou i v Albireu.“

„To vysvětluje, proč Albireo znovu spadlo pod Almendor. Žrát každé den takovýhle věci, prohrál bych daleko víc válek,“ odvětil jsem sarkasticky. „Neodbíhej od tématu. Co víš o tom lumpovi?“

„Velkej kápo. Spousta peněz, spousta moci a spousta drog. Prej jeden z největších hlavounů rilondský Pavučiny. A podle všeho ho oddělala obyčejná děvka. Je to fakt moc dobrý, můžu si vzít i tvoje?“ Qual se naklonil nad můj talíř a roztáhl svá bezedná ústa do širokého šklebu. Když jsem lehce pokývl, jeho šest brad se zatřásl radostí.

„Kdyby si nekupoval kde kterou, byl by ještě naživu. Ale co, on je tuhej a my jsme živí, takže se kouknem', co by nám z jeho smrti mohlo kápnout. Kde se dají posbírat nějaký stopy do začátku?“

„Na stopy zapomeň. Pan Tark Rassinder oficiálně zemřel přirozenou smrtí.“

„Přirozenou smrtí? To je blbost, už i starý babky na tržišti si šeptaj', že ho nějaká ženská podřezala, přímo když jí to dělal.“

„Vím, co je blbost a co ne,“ zdvihl Qual svůj ukazováček a tím druhým si podebral další nasolené chapadélko. Lačně si ho strčil do úst a několikrát labužnický převálil po jazyku. „Ale vím taky, jaká je oficiální verze. Nedostaneš žádný stopy, nebudeš moct ohledat mrtvý tělo, prostě makačka bez ničeho. Na druhou stranu se Pavučina nechala v podsvětí slyšet, že kdo nalezne vražedkyni pana Rassindera, bude bohatě odměněn. A můžeme se spolehnout, že Pavučina svůj slib splní.“

„Jasně, ale na takovou práci jim kašlu. Když mi neposkytnou nějaký vodítka, nebudu se zbytečně dřít.“

„Klidně se nedři, mně je to fuk. Zajímalo by mě, z čeho pak budeš žít. Rilond je plnej nájemných detektivů a některej z nich se tý fušky určitě ujme... A také jí asi přijde na kloub.“

„Fajn, chápu. Než abych žral smaženéj sliz jako ty, tak to ten případ radši vezmu.“

„Nekritizuj, dokud nechutnáš,“ zahrozil Qual vidličkou. „Radím ti, abys začal u starýho Floriena. Ten chlápek se vyzná a jestli v celým Rilundu existuje nějaký záchytný bod, tak on už o něm dávno ví.“

* * *

Čím déle tuhle práci dělám, tím víc mi někteří lidé lezou na nervy. Bylo mi jasné, že Florien bude dělat drahoty a kdejakými triky se ze mě pokusí vytáhnout co nejvíc zlatáků, ale tentokrát jsem na to opravdu neměl náladu.

„Jedno pivo a jednu informaci,“ řekl jsem a zahleděl se Florienovi přímo do očí. Jeho obličej si podle očekávání zachoval stále stejně kamenný výraz. Člověk by řekl, že mu veškeré mimické svaly už dávno zakrněly.

„Dostaneš obojí, stačí, když mi dobře zaplatíš. Za pivo to bude pět měďáků.“

Mlčky jsem na stůl vysázel požadovanou sumu. „A za informaci? Ušetříme si dlouhé rozpravy: Jestli jsi tak dobrý, jak se o tobě povídá, dávno víš, co po tobě chci.“

„Jestli jsem tak dobrý, jak se o mně povídá, tak nemáš, čím mi zaplatit. Po Rassinderovi se tu ptala už spousta lidí a všechny jsem poslal někam. A zrovna ty jsi k pořádné prácičce nějaký ten pátek nepřičil.“

„Jsou to břídilové. Dobře víš, že jenom já mám na to, abych ten případ vyřešil. Dej na můj instinkt. Je mi jasné, kdo všechno by z Rassinderovy smrti mohl něco vytěžit. Nepochybuju, že si tu děvku někdo najal.“

„Jedna nula pro tebe. Když ji dostaneš, patří mi půlka odměny.“

„Trhni si, půlku ti nedám. Takhle bych taky dokázal vydělávat.“

„V tom případě dopij pivo a běž. Já s nikým zásadně nesmlouvám,“ řekl mi Florian. Zvážil jsem všechna pro i proti. Bez jeho informací jsem měl jen mizivou šanci tenhle případ úspěšně dokončit. Nejspíš by mi nezbylo nic jiného, než ho odložit k ledu a počkat, jestli na povrch nevyplavou nějaká další fakta. Mimoto, v téhle hře šlo o mnohem víc. Florian mi udělal nabídku, kterou nikomu jinému nenavrhl. Tím zcela jasně ukázal, že si mě váží, a když to nevezmu, už mi příště žádnou podobnou neučiní. Věděl jsem, že Florian dříve pracoval jako nájemný vrah. Ne jako nějaký tuctový břídil, pohyboval se mezi těmi nejlepšími v oboru. Nikdo si před ním nemohl být jist životem.

Florien byl drsný chlapík. Nemělo by valný smysl urazit ho odmítnutím velkorysého návrhu.

„Jdu do toho. Když se mi to podaří rozetnout, šábnem se pěkně půl na půl. Žádný levárny.“

„Žádný by ti ani neprošly, Sandriku,“ konstatoval Florian. „Za svý prachy ale dostaneš jen prvotřídní zboží. Dej si na to ještě jedno pivo,“ dodal a posunul přede mě korbel.

„Vychlazený, s pěnou až po okraj. Přesně jak má bejt,“ pochválil jsem mu pití.

„Ten vrah nejspíš nebyla ženská. Nebo možná byla, ale někdo ji dokonale jistí. Někaký hodně dobrý mág. Lepší než ti, které známe.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jednoduše. Párkrát jsem tu holku už zahlédl. Vtip je v tom, že pokaždé vypadala úplně jinak. A rozhodně to nebylo tím, že by se nějak namaskovala. Mívá úplně jinej ksicht a dokáže si změnit i věk. Ale stejně se vždycky prozradí. Není totiž schopná zakrýt svoje obvyklý gesta, styl mluvení... Prostě se stačí pohybovat v putykách a umět se kolem sebe dívat. A to já umím dost dobře.“

„Jestli mi to pálí, tak je v tom metamorfóza. Nebo tu máme měňavce.“

„S tím měňavcem pochybuju. Nevím proč, ale prostě mi k tomu nějak neseď. Metamorfózu bych celkem bral, ale žádný čaroděj ji nedokáže udržet tak dlouho. Musel by být zatraceně dobrý.“

„Takže odhaduju, že proti nám stojí prvotřídní soupeř. Ještě nějaké náznaky, které by vedly k mágovi?“

„Jo. Ta holka postupuje furt stejně. Sbalí nějakého pobudu, který se z ní vždycky málem poslintá. Následně ho odtáhne pryč z hospody a hádej, co se s ním pak stane.“

„Nevím, nebo si ani nechci nic domýšlet. Co se s ním stane?“

„Těžko říct. Nikdo ho pak totiž už nikdy neuvidí. Dá se předpokládat, že ho ta holka v nejlepším podřízne a jeho tělo nějakým způsobem zužitkuje. To by sedělo na

nekromanta. Hodně zkušeného nekromanta, který potřebuje kosti a krev na svoje špinavý pokusy.“

„Proč o ní teda nikdo neví? Jak to, že se to ještě nerozkřiklo?“

„Dva důvody. Za prvé, ta holka si vždycky vybere nějakého žebráka nebo někoho, koho nebude nikdo postrádat. Tentokrát ovšem přestřelila. Omylem se strefila do lotra, po kterém přijde protiúder. Za druhé, nezapomeň, že vždycky vypadá úplně jinak a kdo se nevyzná, nemá šanci ji zmerčit.“

Už jsem se zmínil, že nemám rád magii? Ne? V tom případě to právě dělám. Kouzla jsou dost odporná věc právě proto, že jsou to kouzla. Nikdy neodhadnete, co v dalším okamžiku udělají. Lidé jsou průhlední a dají se přesvědčit. Na většinu průměrných (neboli prostoduchých) jedinců stačí pouze zatřepat měšcem. S astrální bytostí si ale tímhle způsobem neporadíte. A s nekromantem už vůbec ne; kdykoliv se vás může pokusit použít jako materiál pro svou laboratoř.

„Nebude to žádná flákárna, ale bez tebe bych se nehnul. Obejdu Ďolík a zjistím, co a jak. Počítám, že na něco kápnu.“

Florien ani nezvedl obočí a otřel půllitr, ze kterého jsem pil. Následně ho naplnil pivem a podstrčil dalšímu nic netušícímu zákazníkovi. Beztak to vyšlo nastejno. I kdyby to věděl, neodvážil by se protestovat.

* * *

„Rilondská Mořeplavecká univerzita... to musíš bejt ale hodně chytřej,“ pronesla obdivně Mirian směrem k mladému studentíkovi. Nakláněla se k němu tak horlivě, že mu umožňovala nerušený pohled do svého výstříhu.

„Jasně, u nás jsou jenom ti nejlepší. V prváku sice naberou spoustu břídilů, ale dál se z nich dostane jen málokdo. Mně to ovšem nedělalo problémy,“ odpověděl studentík. Zpočátku mu sice bylo zatěžko pochopit fakt, že tak krásná dáma se zajímá zrovna o něho a přitom nechce zaplatit, ale poměrně rychle to vstřebal. Rozhodně se dokázal *přizpůsobit*.

„Taky jsem měla kamarádku, co tam studovala. Ale vyhodili ji, přesně jak říkáš. Asi to nebylo pro ni.“

„To měla jít do Erinu, tam je taky jedna mořeplavecká univerzita. Tu ale zvládne každěj, nemaj' tam takový požadavky jako u nás. Nechceš ještě víno?“

„Ne, díky, Damíku,“ usmála se Mirian. „Už je mi z toho zatuchlýho vzduchu mdlo. Nechceš se se mnou projít? Třeba se kouknout, jaký máte koleje? Říkal's přece, že tam večer vrátnej pustí každýho.“ Mirian se lehce kousla do rtu, aby aspoň trochu předstírala nervozitu. Nebylo třeba, student Damien veškerou pozornost stále zaměřoval na její hrudní partie.

„Klidně, spolubydla bude touhle dobou někde chlastat. Chodí sázet na kohoutí zápasy. Sice mu pořád říkám, že jsou to jenom vyhozený prachy, ale nenechá si poradit.“

Damien zavolal hospodského a mlčky zaplatil účet. Poté přátelsky vzal Mirianu za ruku a vyvedl ji na čerstvý vzduch. Cesta na kolej mu díky stálému flirtování a pošťuchování uběhla až příliš rychle. Ve vrátnici opravdu nikdo nebyl, ale i kdyby, stejně by mu Damien nemohl odpovědět. S cizím jazykem v puse se dost těžko mluví.

„Počkej, jen to tu trochu uklidím. Spolubydla tu soustavně dělá bordel,“ řekl Damien a shrnul z postele hromadu špinavých hadrů, ze kterých místy vykukovaly

okoralé skývy plesnivého chleba. Mirian se zatím ležérně rozvalila na stolku ozdobeném sítí zářezů od britvy, co s ní Damien půlil výkresy.

„Máš to tu hezké, Damíku,“ pochválila studenta Mirian. Celkem se jí ulevilo, protože si byla jistá, že tentokrát se to obejde bez excesů. Minule stačilo málo a do Stínového světa by neputovala její oběť, ale ona. Nyní však měla v rukávu všechny trumfy. Damien byl nadřazenější než jelen v říji a Mirian očekávala, že se po ní nadšeně vrhne. Pak ho čeká už jen dlouhé *dovádění* a následná smrt vyčerpáním. Mirian nechápala, proč jsou lidé na sexu tak závislí, když nevydrží ani šest hodin v kuse.

„Ještě chvílku,“ vyhrnul Damien ze skříňky další várku starých hadrů a vytáhl malou truhličku. Otevřel ji a na dně se zalesklo malé sklíčko a jakýsi balíček čehosi, co připomínalo pouzdro z ovčích střívek.

„To nebude třeba,“ povzdechla si Mirian. *Lidé jsou trapní. Má jít rovnou na věc a ne se zdržovat takovými prkotinami. Snad nečeká, že bych mohla otěhotnět*, ušklíbla se v duchu.

„Nechceme přece, aby z toho byl nějaký průšvih,“ mrkl na ni Damien. „Nejdřív ti ale něco ukážu. Tohle sklíčko mi dal kámoš. Prej ho koupil od nějakýho maníka, co ho našel v Derteonu.“

„Nééé!“ zařvala Mirian, když Damien přikládal sklíčko k oku.

Pak se stalo hned několik věcí najednou. Mirian jedním skokem proletěla celou místnost. Ještě než dopadla vedle Damiena, chlapcova zornice se odrazila ve středu sklíčka a nic netušící student ho náhodou zaměřil směrem k Mirianě.

Polkl. A pustil sklíčko.

„Předehru už máme za sebou, takže pokračujeme k hlavnímu dějství,“ řekla Mirian, když podpatkem rozdrtila kouzelné sklíčko.

„Stvůro!“ zařval Damien a z hromady hadrů vytáhl hospodský křivák. Žádný perořízek, ale pěkný lovecký tesák s několika skvrnkami rzi od pravidelného užívání. Student se musí umět ohánět.

Mirian se letným úkrokem vyhnula svištící čepeli. Přískokem se k Damienovi přisunula tak, že mu téměř dýchala do obličeje. A vzápětí mu podrazila nohy.

Damien se rázem ocitl ve vzduchu. Pomalu cítil, jak padá a pouští zbraň. Sukuba ovšem jednala bleskurychle. Ještě než se hlavou uhodil o hranu stolu, zachytila křivák a vrazila mu ho přímo do dlaně. Ostrří projelo přesně mezi prstními kůstkami a přibilo mu ruku k dubové fošně.

Damien zařval. Nechápal, jak je možné, že ho nikdo neslyší a nejde mu na pomoc. Kolejní pokoje od sebe dělila jenom úzká příčka, skrz kterou pronikl i hlasitější hovor. Přesto se odnikud neozývaly rozčilené výkřiky, aby si to, u Khara, nechal na doma. Tušil, že v tom bude nějaká magie, ale nedokázal se soustředit, aby svou myšlenku dokončil. Z dlaně mu vystřelovala neuvěřitelná bolest, která se zvyšovala a snižovala podle toho, jak sukuba kroutila nožem v ráně.

Damien křičel a už jen čekal na okamžik, kdy konečně ztratí vědomí. Nebylo mu to ale dopřáno. Když se sukuba nabažila jeho utrpení, vytáhla křivák a Damien se bezmocně svalil do hromady hadrů. Ztěžka oddechoval a neodvažoval se promluvit.

„Koukni se mi do očí,“ poručila Mirian. Musela Damiena chytnout za vlasy a zvednout násilím, protože nebyl schopen se postavit na nohy. „Mám tě přesně tam, kde jsem chtěla. Tvoje vůle je nyní tak mizivá, že nedokáže vzdorovat ani nejslabší hypnóze.“

Damien se nemotorně napřímil a z hromady starého oblečení namátkou vytáhl jednu košili. Utrhl z ní pruh látky a pečlivě si obvázal zranění. Poté se svlékl a poslušně

se položil na kolejní prkno ležící na čtyřech špalcích, které zjevně mělo simulovat postel. Na ovčí střívka si ani nevzpomněl.

Sukuba se mlsně olízla. Přece jenom to nevypadalo na promarněný večer.

* * *

Rilond není špatné město. Všechna lidská sídla ale mají své nevýhody. Rilondem se jako pavučí síť proplétají úzké uličky plné prostitutek a zmrzačených žebráků. Střed pavučiny se nalézá v nechvalně proslulé čtvrti s názvem Ďolík. Nemůžete v ní minout jediný roh, aniž by vás nezastavila nějaká povětrná ženština a neseváděla k pochybným radovánkám. Většina z nich má mozek vypálený densarským hašíšem a když na nich člověk leží, jen nezúčastněně hledí do stropu. Ne že bych s některou z nich šel, nejsem blázen. Šetřím si své nádobíčko na jiné kousky.

I tak mám ovšem Rilond rád. Narodil jsem se v něm, žiji tady a nejspíš tu i umřu. Dávno jsem zjistil, co od zdejších lidí můžu čekat, a to mi dává pocit jistoty. Zním většinu kápů místního podsvětí a i mezi kněžkami lásky mám pár holek, které mi něco dluží. V takovém prostředí se dobře pracuje. Většinou nemusím ztrácet čas se vzájemným představováním a rovnou přejdu k věci.

„Místo zasněného pokukování na západ slunce by sis radši měl krejt záda.“ Kdosi mi položil ruku na rameno. Lekl jsem se a trhl s sebou.

Ohlédl jsem se a můj pohled padl na muže oděného do přiléhavé černé tuniky. Přes hlavu měl přetaženou masku, zpod které vykukovaly jen dvě oči. Mimoto bylo jejich okolí začerněné popelem, aby splývalo s tunikou a dodávalo muži vsutku strašidelný vzhled.

Neznámý mě nechtěl zabít. Přiblížil se ke mně naprosto neslyšně a jeho dýky bych si nevšiml rozhodně dřív, než by mi řezala ohryzek. Když jsem se trochu vzpamatoval, uvědomil jsem si, že ty dvě podivné zbraně, které má neznámý přehozené přes záda, odněkud znám.

„Nahnal jsi mi strach, Floriene,“ oddechl jsem si. Ačkoliv měl Florian svá perilonská ostří zabalená v kožených pouzdrech, nikdy bych si je nespletl. Především bych neměl s čím si je splést. Perilonská ostří vykovali Arvedané a od těch dob se způsob jejich výroby ztratil. Tyto zbraně tvoří dlouhá jednosečná čepel, opatřená několika ostrými hroty po stranách. Rukojeť se nachází v jedné třetině zbraně, čili ostří ční na obě strany. Není snadné naučit se je ovládat a ještě těžší je koupit. Nejbohatší sběratelé Asterionu za ně obvykle jsou ochotni nabídnout tisíce zlatáků.

„Chováš se jako naprostej amatér, Sandriku. Takhle by moje informace svou cenu rozhodně nevydělaly,“ konstatoval Florian.

„Blbost. Skoro jsem ten případ vyřešil. Mám vraha nebo aspoň vím, kde se skrývá. Naše koketa sbalila nějakého studenta a od té doby ji sledují Qualovi lidé. Počkej ještě hodinku a projde protější ulicí.“

„Fajn, vypadá to, že jsi nezahálel. Stejně na tebe ale dohlédnu. Kdyby se něco pokazilo, ještě mi za to poděkuješ.“

„Sleduj a uč se. Uvidíš, jak pracuje profík,“ ušklíbl jsem se. Ne že bych si myslel, že jsem lepší než Florian. Jsem jediným žijícím svědkem některých jeho kousků a při pouhé vzpomínce na ně mě mrazí v zádech. Neodpustil jsem si ho ale trochu popíchnout.

Můj učitel vždycky říkal, že humor musí být. Na druhou stranu, drahý Horacio před pár lety zemřel za velmi podivných okolností, takže bych si z něj možná neměl brát příklad.

* * *

„Mohu vás doprovodit, slečno?“ obratně jsem se k ní přiblížil, aniž by si mě všimla. Pohyboval jsem se frajerským krokem, měl jsem chuť se před Florianem trochu vytáhnout. Pochvala od zkušenějšího vždycky potěší.

„Díky, ale udělala jsem dneska už tři čísla. Jestli to nemůžeš vydržet, budeš si muset hodně připlatit.“

Mozek mi začal pracovat na plné obrátky. Slečna, po které jsem šel, lákala vždy muže zadarmo, to jsem si byl jistý. Zbývaly tedy pouze dvě možnosti. Buď jsem vsadil na špatného koně, nebo ta dáma odhalila mé záměry a chtěla mě svést ze správné stopy. Qualovým informacím jsem bezvýhradně věřil, takže jsem musel zariskovat.

„Můj měšec mě tíží víc, než je mi milé,“ potěžkal jsem v dlani váček zlatáků. „Když se mnou strávíte pár příjemných chvil, klidně vám ho celý nechám.“

„Jsem opravdu hodně unavená. Jestli chceš, abych tě potěšila, počkej do zítřka. Řeknu ti, kde se sejdeme, a pak ti budu k službám klidně celý den.“

„Nechci čekat. Půjdeš se mnou hned,“ vyštěkl jsem. Podle toho, co Florian říkal, pro mě tahle droboučká holčička nepředstavovala žádný problém. Komplikace by nastaly teprve, až by se dostala ke svému ochránci, a tomu jsem se snažil za každou cenu zabránit.

„Opovaž se mě jenom dotknout. Zavolám pár svezích kamarádů a ti s tebou už srovnaj' účty. Bez ohledu na to, kolik máš peněz.“ Začínala zuřit a já si připsal první bod.

Levým malíčkem jsem se dotkl rukojeti meče. Teď už jsem neměl na výběr. Kdyby něco, Florian mě přece kryje.

„Buď půjdeš dobrovolně, nebo násilím. Vyber si.“ Sevřel jsem meč a s úkrokem dozadu se pokusil tasit.

Předběhla mě. Ještě než čepel mé zbraně opustila pochvu, sekla mě břitvou přes zápěstí. Podcenil jsem ji. Dost hrubě jsem ji podcenil.

Jen taktak jsem stačil stáhnout ruku a břitva mi pouze nařízla předloktí. Z rány ihned vytryskl proud krve a skrz rozřátou kůži jsem uviděl své vlastní maso. Teď už jsem nepochyboval. Žádná děvka by s sebou nenosila zbraň, která slouží daleko lépe k bolestivému mučení soupeřů než k efektivní obraně.

Rychle jsem si přes ránu přetáhl rukáv, abych ze ztráty krve neomdlel. Zaujal jsem šermířský postoj a obnovil odstup od své soupeřky. Měl jsem v záloze fintu, která už mi několikrát zachránila život. Způsobené zranění bylo sice bolestivé, ale v obraně mi příliš nepřekáželo. To ona naštěstí nemohla vědět.

Naznačil jsem kop proti ruce, ve které svírala břitvu. Chtěl jsem upoutat její pozornost a vyvést ji z rovnováhy.

Břitvu jsem podle očekávání minul. Vytvořil jsem si ale možnost, jak tasit meč.

Zareagovala až příliš rychle. Nechala mou nohu bezcílně proletět a znovu se po mně vrhla. Proti soupeři, který stojí přímo před vámi, je dlouhý meč celkem zbytečný.

„Vítej mezi těmi, kteří si mysleli, že mě přelstí,“ mrkla na mě. Její pěst mne zasáhla do podbřišku. Snažil jsem se překonat bolest, která mi sevřela útroby, ale neměl jsem

šanci. Praštila mě neuvěřitelnou silou. V tom momentě jsem pochopil, že jí nepomáhal žádný mág, ale tím mágem byla ona sama. Pozdě.

„Ještě si trochu užij čerstvého vzduchu, už se ti taková příležitost nemusí naskytnout,“ vysmívala se mi. Chytla mě za vlasy a nakopla kolenem přímo do obličeje. Z nosu se vzápětí spustila krev. Nejspíš mi ho zlomila.

Nedokázal jsem se napřímit a bojovat. Ještě mě dvakrát nabrala kolenem, asi aby se ujistila, že mi v nose nezůstane jediná kůstka celá. Teprve pak jsem ucítil spásnou ránu do spánku. Úder šel malíkovou hranou. Pěkně čistě, jak se sluší na zkušeného bijce.

* * *

Nenávidím chvíle, kdy procítám z bezvědomí. Ani ne tak proto, že bych musel snášet to strašlivé třeštění hlavy nebo lehkou malátnost. Jednoduše se vždycky děsím toho, co po probuzení spatřím. Opravdu nemám rád otvírání víček a zaostřování rozmlženého zraku na své okolí.

Hlavou se mi přehnala vichřice narůžovělých světýlek, která poletovala sem a tam. Chvilku jsem je pozoroval a pak jsem usoudil, že světýlka jsou celkem veselá a je mi s nimi dobře. Rozhodně jsou veselejší než tlupa hrdlořezů nebo překupník mrtvol, kterého bych mohl pozorovat po jejich odehnání.

Trvalo mi hodně dlouho, než jsem se odhodlal pomalu otevřít oči a opatrně se rozhlédnout. Ihned jsem toho zalitoval a zatoužil přivolat narůžovělá světýlka zpět.

Skláněla se nade mnou nestvůra s přímo ďábelským vzezřením. Její pohlaví jsem vzhledem k melounovitým nadržům odhadl na ženské. Vnady bestie zakrývala kožená zbroj, upravená pro její tělesné proporce. Mimo špičatého ocasu ji totiž od člověka odlišovala také blanitá křídla, která vyrůstala ze zad. Stvůra se škodolibě usmívala a se zaujetím na mě hleděla.

Vtom mi to došlo. Byl jsem pěkný hlupák, když jsem tak pitomou lest neprohlédl. Celou dobu jsme nesledovali nekromanta ani jiného mága, sledovali jsme sukubu. Nikdy jsem se ještě s žádnou nesetkal, ale jejich pověst je předcházela. Sukuby dokázaly podle potřeby měnit vzhled, takže je jen málokdo mohl odhalit. To ovšem nebyla schopnost, která je tolik proslavila. Sukuby čerpaly svou sílu z milování s jinými tvory. Bohužel byly natolik vášnivé, že objekty jejich touhy zřídka kdy postelové radovánky přežily.

Ted' jsem konečně pochopil, proč jsem připoutaný za jednotlivé končetiny a ne svázaný do kozelce, jak bylo zvykem pouličních band. Otřásl jsem se. Zadoufal jsem, že Florian dorazí každou chvílí. Jinak jsem ve velkém průšvih.

„Sukuba, zatraceně,“ řekl jsem nahlas.

„Těší mě, jmenuji se Mirian,“ uštěpačně odvětila sukuba.

„Sandrik, potěšení na mé straně. Smím tomu rozumět tak, že mám tu čest s Rassinderovým vrahem?“

„Obávám se, že ano.“

„Aha. Tak to jsem ovšem pěkně v prdeli.“

Chvilku jsme na sebe jen tak bezcílně civěli. Já jsem tušil, že tady pro mě brzy začne být horko a potřeboval jsem získat čas. Jí možná přišlo hloupé na mě jen tak beze všeho skočit. Nebo mne prostě jen napíjala.

„Mám nablblej dotaz,“ pokusil jsem se náš rozhovor prodloužit jakýmkoliv možným způsobem.

„Klidně se ptej.“

„Je mi jasný, žes mě dostala a že když budeš chtít, tak mě klidně můžeš vodkráglivat. Ale nebylo by lepší zkusit se dohodnout? Přeci jen počítej s tím, že když mě podřežeš, mí přátelé se ti budou mstít.“

„Nech si ty pitomý kecy. Dobře vím, že kdybych se pokusila dohodnout, okamžitě mi vrazíš kudlu do zad. A když ne ty, tak ti tví pacholci určitě.“

„Ty mi nevěříš, u Khara. Hele, když něco slíbím, tak to platí. Prostě mě necháš bejt a pak svobodně opustíš Rilond. Je v tom snad nějaký problém?“

„Jasně, že je. Vy mě totiž odejít nenecháte a já doufám, že ti to už konečně došlo. Jsem pro vás nebezpečná. Dobře, můžeš namítnout, že rukou myšlenkový bytosti na Asterionu přinejmenším každé tejděnci chcípne jeden člověk. Jenže, když uvidíte přízračného draka, řeknete si: ‚Hele, má to ostrý drápy a spoustu zubů, mohlo by nás to zabít.‘ Zatímco mě nepoznáte, dokud si nezačnu užívat. Jednoduchý jak facka.“

Jo, měla pravdu. Já jsem si to možná nepřipouštěl, ale Florianovi to docvaklo hned. Proč by mi jinak pomáhal, když už byl tolik let na odpočinku. Ačkoli neznal soupeře, zkušeně vycítil, jak moc je důležité, aby přiložil ruku k dílu. Kdyby nám sukuba utekla, v jiném městě by zemřelo přinejmenším pět lidí, než by se někdo dostal na její stopu. A to si ani Florian nechtěl vzít na svědomí. Čistá rána mečem je jedna věc, ale zákeřná vražda v posteli úplně jiná.

„Jo, já ti rozumím. Ale mohla bys zkusit porozumět taky ty mně.“

„Rozumím ti moc dobře,“ odsekla sukuba. „Každý člověk přece chce žít o trochu déle,“ rozhodila rukama, jako by se mi vysmívala. „A to vás lidi na mně štve nejvíc. Když umřete vy, bývá to definitivní. Ale já se jenom vrátím do Stínového světa. Tam to sice není nic moc, ale věř, že se to dá skousnout.“

Probral jsem se z mrákot natolik, že jsem dokázal postřehnout lehké otření plátěných opánků o dřevěnou podlahu. *Takovou obuv by mohl používat Florian*, napadlo mě.

„Myslím, že dneska se večírek na rozloučenou konat nebude,“ nadhodil jsem, ale nebylo to třeba. Dveře místnosti zasténaly a pak se poslušně podvolily prudkému nárazu. Dovnitř vpadla postava zahalená v černé tunice svírající v rukou perilonská ostří.

„Ještě chvilku a do smrti bych ti to neodpustil,“ prohodil jsem, když mě Florian odsekával od dřevěné lavice. Sukuba se mezitím vrhla k oknu.

Její skok byl vskutku monumentální. Dokonce jsem si myslel, že chce spáchat sebevraždu. Vzápětí jsem uviděl, jak dopadla na střechu protějšího domu. Florian to spatřil také a nezaváhal ani na okamžik.

Bývalý nájemný zabiják skákal méně okázale, přesto za sukubou zaostal o pouhých pár metrů.

* * *

Florien dopadl do kotoulu, divže si při tom nezlomil vaz. Už dlouho něco takového nedělal a neodhadl, že sukuba je na tom po fyzické stránce daleko lépe než on. V žádném případě mu nesměla utéct. Určitě tušila, že nyní by to pro ni v Rilondu bylo až příliš horké. Nejspíš by se hned v rychlosti sebrala a pláchla na druhý konec Asterionu.

Domy v téhle čtvrti stály poměrně blízko sebe, a tak sukuba mohla přeskakovat z jedné střechy na druhou. Schválně si vybírala tu nejméně schůdnou cestu, aby ji Florian nebyl schopen sledovat. Odrážela se od jednoho okapu a vzápětí dopadala na druhý. Její vrozená forma jí pro útěk nedávala dost dobré možnosti. Kožnatá křídla nebyla natolik silná, aby s nimi mohla uletět delší vzdálenost. Proto raději zvolila podobu ženy, se kterou se Sandrik setkal.

Na špinavé ulice Rilondy se snášel soumrak a Florian měl co dělat, aby se mu sukuba neztratila z dohledu. Očividně byl v nevýhodě, Mirianě tma nijak nepřekážela. Krom toho sotva popadal dech a věděl, že s ní už brzy nedokáže držet krok. Seskočil ze střechy a zmizel za nejbližším rohem.

Mirian ještě chvíli utíkala a pokračovala v akrobatickém představení na rilondských střechách. Nakonec došla k závěru, že svého pronásledovatele nechala dostatečně daleko za sebou, a zastavila se. Rozhlédla se kolem sebe, aby zjistila, ve které části města se nachází.

Došlo jí, že se na svém divokém útěku dostala až do přístavní čtvrti. Na vodě se klidně pohupovalo několik bárek a mezi nimi seděli zarostlí mořští vlci. Námořníci jako jeden muž bafali ze svých dýmek a vypouštěli k nebi kroužky dýmu. Na moment se sice k Mirianě otočili, ale jakmile spatřili, že je oblečená ve zbroji a u pasu se jí houpá nabroušená šavle, zase své vlné pohledy obrátili směrem k lodím.

Mirian zajásala. Od městské brány ji dělilo pár set metrů a bylo jí jasné, že v Rilondy její sklizeň už nadobro skončila. Vycházkovým tempem si to namířila k vytoužené svobodě.

Letící čepel zaregistrovala až v poslední chvíli. Florian okamžitě stočil zbraň a pokusil se Mirianu zranit její dolní třetinou. Perilonské ostří sukubě roztrhlo kůži na rameni. Málem se nestihla sklonit. Druhé ostří jí odseklo pramen vlasů.

Florien znal Rilond jako své boty. Dokázal odhadnout, kam se asi sukuba dostane a kam pak zamíří. Nevěděl to jistě, ale nezbylo mu nic jiného než zariskovat a vsadit na vrtkavé štěstí.

Vyplatilo se. Florian zastihl sukubu nepřipravenou a překvapil ji náhlým útokem.

Mirian instinktivně tasila šavli. Další Florianův výpad již kontrovala obloukovým sekem. Kov zaskřípal o kov a sukuba ucítila, jak jí šavle málem vylétla z ruky. Perilonská ostří dokázala hrotem na čepeli zachytit soupeřovu zbraň a vhodným trhnutím mu ji vyrvat.

„Kolik ti platí? Dám dvakrát tolik,“ vykřikla sukuba, když jí jeden z hrotů rozsekl tvář. Půlku jejího obličeje okamžitě zalila krev.

„Dost na to, abych si mohl koupit lepší než tebe,“ odpověděl Florian a pokračoval v souboji. Ruce se mu pohybovaly v dokonalé souhře. Ovládal perilonská ostří jako opravdový mistr. Jeho zbraně se střídavě mýjely o pouhých pár centimetrů a střídavě zase kroužily nebezpečně blízko Miriany.

„Lepší než mě? To těžko,“ vyhrkla sukuba, jakmile od ní Florian odskočil, aby popadl dech. I když přiléhavá tunika výborně sála jeho pot a nemusel si dělat starosti, aby mu slané kapky netekly do očí, stejně potřeboval nabrat síly.

„Vážně bys nechtěl? Nikdy jsi neztratil nikoho, na koho bys doted' tajně vzpomínal?“ nenechala se sukuba odradit. Její tělo se proměnilo v šílený vír střídajících se krás. Mirian se pokusila vzít na sebe podobu, která bude pro Floriana nejpříťažlivější. Vyzkoušela snad všechny typy žen, které lze na Asterionu nalézt.

Potřebovala jen uhodit na správnou strunu a trochu výsledek doladit vhodným kouzlem. Samotná magie by na Floriena nezabrala, ale takhle si sukuba nechávala šanci na úspěch.

Florien zůstával netečný. Potězkával v dlaních své zbraně a připravoval se na poslední útok. Jeho dech se již zklidnil a tepot srdce se mu vrátil do normálního rytmu.

Náhle se tornádo plné ladných křivek a roztomilých rtíků zastavilo a před Florienem stála pouštní elfka. Každý, kdo by ji spatřil, by musel uznat, že je nádherná. Její pokožka přecházela mezi různými odstíny černé a ladila s kudrnatými vlasy. Bronzové kadeře místy výrazným způsobem doplňovaly sněhově bílé proužky, které elfce dodávaly nadpozemský zjev. Florien nevěřičně hleděl do blankytně modrých očí a pomalu polkl vždy, když dlouhé řasy překryly ty hluboké studánky.

„Pojď ke mně,“ šeptla elfka. Florien jako ve snu udělal krok vpřed.

* * *

„Snad bys jí na to neskočil, Floriene. Pod tím hezkým ksichtem se skrývá pěkná mrcha. My se jí ale podíváme na zoubek,“ řekl jsem. Chtěl jsem vypadat co nejodhodlaněji, ale stále jsem cítil rozseknuté předloktí. Musel jsem si dávat pozor, aby se mi rána znovu neotevřela.

Na druhou stranu jsem naprosto přesně znal rozdané karty. Vítěz bere vše. Někdo z nás dneska pokropí kamenné dláždění svou krví a doufám, že to nebudeme my.

Obvykle jdu prvním výpadem jen tak zkusmo, abych si protivníka trochu osahal. Tentokrát jsem do toho šel naplno. Chtěl jsem ji zabít a chtěl jsem to udělat hned teď.

Elfka se pokusila můj úder vykrýt. Meč jí sklouznul po ostří šavle a sjel přímo k rameni. Já jsem ale pokračoval ve výpadu. Kožená zbroj neodolala mému odhodlání a špička meče jí prošla těsně pod klíční kostí.

Ve chvíli, kdy sukuba zařvala bolestí, se Florien probral.

Sek perilonským ostřím by Mirianu zabil. Kdyby ovšem holou rukou neuchopila čepel mého meče a nevytrhla si ji z rány. Zbroj v té chvíli nahradila funkci obvazů, protože by z ní jinak prýštila krev jako z vola.

Florien ji minul jen o kousek a ihned zaútočil druhým ostřím. Sukuba pohotově nastavila šavli. Zapomněla však, že má ještě co dělat se mnou. Jakmile se šavle otírala o jeden z trnů, uchopil jsem svůj meč za rukojeť a trhl.

Má zbraň se ke mně vrátila značně znečištěná. Po její čepeli střídavě visely kousky kůže, masa a jiné zbytky Mirianiných prstů. Sukuba meč držela velmi pevně. Její bojové nasazení hraničilo s šílenou zběsilostí.

Vrhli jsme se na ni oba zároveň. Neměla proti nám sebemenší šanci, krvácela už z mnoha ran. Bránila se však jako naprosto rovnocenný soupeř, ani na chvíli to nevzdala.

Střídavě jsme na ni doráželi a čekali, až ztratí příliš velké množství krve. Mezitím se mi otevřelo zranění, ale nebral jsem na něj ohledy. Měli jsme ji naservírovanou na stříbrném podnose. Nehodlali jsme ji nechat uprchnout.

Když už se potácela na hranici bezvědomí, kruhovým sekem jsem zablokoval její šavli. Florien mi porozuměl a rozmáchl se k poslednímu úderu. Jeho ostří rozčíslo slaný pobřežní vzduch. Trvalo to jen zlomek vteřiny, ale mně to připomínalo věčnost. Pomalu jsem sledoval, jak perilonské ostří přeřezává jednotlivé šlachy a probíjí se napříč

Mirianiným krkem. Poté se její tělo zapotácelo a bezvládně sebou plesklo do bláta. Těsně vedle něj dopadla čerstvě odříznutá hlava.

* * *

„Slušné,“ potřepal jsem nadtým měšcem. „To musíme pořádně zapít. Dám krk na to, že do zítřka z těch peněz zbude polovina.“

„Moc se nerozjížděj. Až zaplatím všechny tvý dluhy, dáš si tak akorát jedno vychlazený pivko,“ uzemnil mě Qual a vcucl chapadlo rilondské chobotničky. Dnes ten sliz páchl ještě o něco víc než obvykle.

„Ale nemysli si, že zapomenu, jak jsi pro mě přišel až na poslední chvíli. Kdyby ses opozdil, tak by už tam se mnou prováděla všelijaké nechutnosti,“ mrkl jsem na Floriena, který si doted' mlčky sosal vlastní pivo a tvářil se, jako že s námi vůbec neseď u jednoho stolu.

„Počkal jsem, až mě zavede do svého úkrytu a nechá se ukolébat falešnou nadějí, že ji nikdo nesledoval,“ ušklíbl se Florian. „Když jsem vcházel dovnitř, zaslechl jsem, že jste si o něčem povídali. Jestli jsem vám narušil pohodovou konverzaci, tak se omlouvám.“

„Sandrik si povídal s tou...“ vyprskl Qual smíchy, zatímco hledal to správné slovo. Omylem přitom srazil z talíře jedno chapadélko a musel se pro něj sklonit na zem. „Že tys jí něco radil, ty chlíváku. Však my tě známe a dobře víme, že by se od tebe určitě ráda poučila,“ ozvalo se zpod stolu.

„Radši to ani nechtěj slyšet. Trochu mě nechala nahlídnout do myšlení lidí a ještě jsem to úplně nerozchodil,“ odpověděl jsem. Zhnuseně jsem potom musel odvrátit tvář, protože Qual konečně našel svou chobotničku a celou zapatlanou si ji strčil do pusy.

„Co se tak díváš? Tady mají podlahy čisté. Teda kromě těch psích chlupů,“ vytáhl si z úst něco, co připomínalo dikobrazí osten obalený chaluhami. Měl jsem co dělat, abych nezačal zvracet.

„Slyšel jsem jen málo, ale zbytek si snadno domyslím. Raději bych na to ovšem zapomněl a věnoval se příjemnějším věcem,“ promluvil Florian. Přešel do rozšafného tónu, který používal, když chtěl vypadat vážně. „Ona je sice pryč, ale nás může někdo dostat už zítra, pozítří nebo příští měsíc. Proto bych si naše vítězství užil a pořádně ho oslavil,“ vysypal na stůl svůj podíl. „Nikdy nevíme, jestli to není poslední možnost, kdy můžeme žít o trochu déle.“

Na Rilond se opět snášel soumrak. Přesně takový soumrak, který se nehodí k ničemu jinému než se nezřízeně opít. A oslavit skutečnost, že tentokrát po čepelích mečů tekla krev našich soupeřů a ne nás samých.